

До спеціалізованої вченої ради Д 27.855.03
в Університеті державної фіскальної
служби України
08205, Київська область, м. Ірпінь,
вул. Університетська, 31

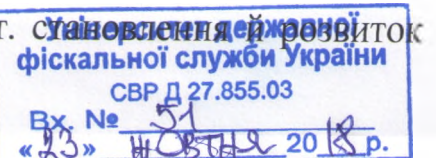
Відгук

Офіційного опонента, доктора юридичних наук, професора Колб Олександра Григоровича на дисертацію **Шкути Олега Олеговича** «Теоретико-прикладні засади функціонування кримінально-виконавчої системи України», подану на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право

Дисертація О.О.Шкути є рукописом, який складається із вступу, чотирьох розділів, що включають 12 підрозділів, висновків, списку використаних джерел та шести додатків. Повний обсяг роботи становить 482 сторінки, з яких основний текст – 378 сторінок, списку використаної літератури – 64 сторінки (609 найменувань), додатки – 40 сторінок.

У **вступі** дисертант досить аргументовано довів актуальність обраної теми дослідження, а також її зв'язок з науковими програмами, темами, планами, сформулював мету і задачі даної наукової розробки та визначив її об'єкт, предмет і методи дослідження, обґрунтував наукову новизну отриманих результатів та їх практичне значення; повідомив про особистий внесок та апробацію результатів даного дослідження, а також про кількість публікацій, у першу чергу, фахові видання, що визначені Міністерством освіти і науки (далі - МОН) України, тобто у повній мірі дотримався тих формальних вимог, що пред'являються до зазначеного структурного елементу будь-якої дисертації.

Обґрунтування вибраної теми дослідження (сторінки 5-8 дисертації) є безспірною, про що свідчить зміст інформації, якою оперує здобувач при її доведенні. Зокрема, як вірно зазначив на сторінках 5-6 своєї роботи О.О. Шкута, у контексті новітніх реформаційних процесів XXI ст.

кримінально-виконавчої системи України потребують перегляду теоретико-прикладних засад у галузі кримінально-виконавчого права, що й виступило вирішальним моментом при визначенні об'єкта та предмета даного дисертаційного дослідження.

Не викликає сумніву й зв'язок даної дисертації з науковими програмами, планами, темами (сторінки 8-9 дисертації).

Правильно та логічно обґрунтовано визначена здобувачем також і мета даного дослідження (сторінки 9-10).

У цьому ж контексті, слід оцінити позитивно й зміст визначеного дисертантом предмета дослідження (сторінка 101).

У цілому достатніми для вивчення та оцінки теоретичних і емпіричних матеріалів, з означеної теми наукової розробки, варто визнати також обрані здобувачем методи дослідження (сторінки 10-11 дисертації).

Такими ж репрезентативними у цій роботі можна вважати й використані в ній емпіричні дані (статистичні показники за 2010-2016 рр., результати анкетування 588 осіб з числа персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України та 960 засуджених у 10-ти регіонах України (сторінки 11-12 дисертації)).

Звертає на себе увагу, в цьому ж контексті, практичне значення одержаних у ході даного дослідження результатів, про що свідчать акти їх впровадження у різні сфери суспільної діяльності (правозастосовну, наукову та освітній процес) (сторінки 19-20 дисертації).

Достовірними можна вважати й відомості про особистий внесок здобувача (сторінка 20).

У цілому відповідає вимогам МОН структура оформлення та обсяг даної дисертації (сторінка 22).

Оцінка обґрунтованості наукових положень дисертації, їх достовірності і новизни. Достовірність та наукова обґрунтованість положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації О.О. Шкути, є безсумнівною. Така оцінка ґрунтується на опрацьованих ним наукових і нормативно-правових джерелах (сторінки 379-442), використаних у тексті

роботи статистичних даних та інших емпіричних матеріалів (сторінки 11-12), а також виведених здобувачем елементів наукової новизни (сторінки 12-19), кожен із яких відображено у певній рубриці (уперше; удосконалено; набуто подальшого розвитку) та які несуть у собі низку концептуальних висновків і рекомендацій, що мають теоретичне та практичне значення. Зокрема, автором вперше запропоновано класифікацію функцій кримінально-виконавчої системи (кримінально-виконавчу; виправно-ресоціалізаційну; запобіжну; оперативно-розшукову) (сторінки 12-13), а також, сформульовано авторське визначення кримінально-виконавчої системи, яке досі в науці та на нормативно-правовому рівні змістовно не визначено (сторінки 13-14 дисертації).

Крім цього, удосконалено структурно-логічні зв'язки між суб'єктами виконання та відбування покарань та виокремлено їх ключові моменти (сторінка 16) та набули подальшого розвитку наукові погляди на особливості норм кримінально-виконавчого законодавства (сторінка 17), а також наукове положення щодо структури механізму виконання покарань (сторінка 18 дисертації).

Повнота викладу в опублікованих працях положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Основні положення і висновки даного дослідження опубліковано у 31 праці, з яких : 1 – монографія; 17 – статей, опублікованих у наукових фахових виданнях, визначених МОН України; 4 – у статті, опублікованій у зарубіжних наукових джерелах, та 9 тез матеріалів конференцій і круглих столів (сторінка 22 дисертації). При цьому, варто зазначити, що всі наукові праці і по формі і по змісту відповідають вимогам МОН України, що пред'являються до такого виду наукових розробок, та повністю відображають змістовні положення дисертації.

Вивчення змісту цієї роботи та опублікованих праць О.О. Шкути показало також, що дослідження проведено ним самостійно (сторінки 20-21 дисертації), а апробація матеріалів дисертації здійснена відповідно до вимог МОН України на міжнародних і всеукраїнських науково-практичних конференціях і круглих столах (сторінки 21-22 дисертації).

Крім цього, як свідчать результати аналізу змісту даної наукової розробки, у кожному із чотирьох розділів та 12 підрозділів є низка результатів, положень і висновків, що мають важливе теоретичне та практичне значення. Зокрема, у розділі 1 «Правові та методологічні засади функціонування кримінально-виконавчої системи України», який складається з трьох підрозділів (сторінки 23-123 дисертації), у цьому контексті заслуговують на увагу ті із них, що відображають зміст кримінально-виконавчого права як нормативно-правової основи кримінально-виконавчої системи (підрозділ 1.1., сторінки 23-54), а саме:

1) підтримка дисертантом позиції тих науковців (І.Г. Богатирьов, К.І. Василенко, М.С. Пузирьов, О.В. Сахнік), які вважають, що на рівні КВК варто передбачити різні характеристики поведінки засуджених, як для застосування заходів заохочення, так і для кожного з трьох ступенів виправлення (сторінка 34);

2) обґрунтування здобувачем пропозиції щодо створення при Міністерстві юстиції України наукової та науково-експертної ради (сторінка 36);

3) виділення проблем, що суттєво впливають на швидкий процес реформування кримінально-виконавчої системи України (сторінки 42-43);

4) пропозиція автора про видозміну ч. 1 ст. 63 КК та розділу III КВК (сторінка 46);

5) участь у науковій дискусії щодо вживання у законодавстві термінів «кара», «покарання», «кримінально-виправний вплив» тощо та обґрунтована позиція автора з цього приводу (сторінки 50-52).

У той самий час, у підрозділі 1.2. дисертації «Теоретико-правові та методологічні засади дослідження кримінально-виконавчої системи України» (сторінки 55-77), як видається, найбільш вдало та обґрунтовано викладено О.О. Шкутою ті положення, що стосуються, зокрема: змісту тих міжнародних нормативно-правових актів, які стосуються даної проблематики (сторінки 59-63 дисертації); пропозиції про підготовку проекту Пенітенціарного кодекса України (сторінки 65-66); аналізу використаних при дослідженні даної

проблематики нових методів дослідження (діахронного, синхронного, бінарного та мультипорівняльного; інші) (сторінки 70-75).

У підрозділі 1.3. «Концептуальні засади реформування кримінально-виконавчої системи України» (сторінки 77-120 дисертації) до найбільш виважених та обґрунтованих можна віднести наступні положення цієї роботи:

а) висновки автора по результатах наукової дискусії щодо змісту терміна «пенітенціарна система» (сторінки 83-84);

б) авторська позиція щодо співвідношення понять «покаяння» та «моральне виправлення» (сторінки 86-87);

в) висновок дисертанта щодо сутності поняття «пенітенціарна система» (сторінки 87, 107);

г) виділені та обґрунтовані здобувачем функції установ виконання покарань (сторінки 97-98);

г) узагальнення автора щодо співвідношення понять «пенітенціарна система» та «система установ виконання покарань» (сторінки 115-116).

Немало цікавих та, одночасно, важливих, з теоретичної та практичної сторони положень є й у розділі 2 «Історико-правові та компаративні засади функціонування кримінально-виконавчої системи України» цієї дисертації, який, у свою чергу, складається з двох підрозділів (сторінки 124-202). Зокрема, у підрозділі 2.1. (сторінки 124-173), у цьому контексті звертають на себе увагу ті положення, що стосуються: аналізу історичних джерел виникнення та становлення інституту «кримінально-виконавчої системи» в Україні (сторінки 126-156); висновку автора про утворення ще у 1983-1984 р.р. двох напрямів регулювання кримінально-виконавчих правовідносин, які існують до нині – кримінально-виконавче законодавство (виправно-трудове) та законодавство про виконання покарань, не пов'язаних із позбавленням волі (заходами виправно-трудового впливу на засуджених) (сторінка 156); висновків автора щодо трансформації у сучасних умовах виробничо-господарської функції кримінально-виконавчої системи (сторінки 162-163) та щодо об'єктивної необхідності модернізації цієї системи (сторінка 173).

У підрозділі 2.2. «Компаративний аналіз функціонування кримінально-виконавчих систем України та зарубіжних країн» (сторінки 173-200), як показав аналіз його тексту, найбільш цінними з теоретико-прикладної точки зору, можна вважати такі положення:

- 1) аналіз історичних джерел створення зарубіжних пенітенціарних установ (сторінки 176-185);
- 2) пропозиція автора про те, що фінансування УВП на місцях мають здійснювати органи місцевого самоврядування (сторінка 195);
- 3) пропозиції здобувача щодо реформування ДКВС України по зразку Швейцарії (сторінки 192-193);
- 4) результати вивчення сучасної та зарубіжної пенітенціарної практики (зокрема, тієї, що має місце в Норвегії) (сторінки 196-199);
- 5) визначення дисертантом типових ознак зарубіжних кримінально-виконавчих систем (сторінка 200).

Важливими є також деякі положення, що висвітлені здобувачем у розділі 3 дисертації «Концептуальні положення впливу кримінально-виконавчої політики на функціонування кримінально-виконавчої системи України», який складається з чотирьох підрозділів (сторінки 203-291), а саме: щодо співвідношення понять «кримінально-виконавча» та «юридична політика» (сторінки 208-210); про роль кримінальної політики (сторінки 211-212); про тотожність та відмінність кримінально-виконавчої та пенітенціарної політики (сторінки 217-223); висновок та визначення автором стратегічної мети кримінально-виконавчої політики (сторінки 226-227) (підрозділ 3.1. дисертації сторінки 203-227).

У свою чергу, в підрозділі 3.2. «Принципи кримінально-виконавчої політики» (сторінки 227-254) до найбільш цінних можна віднести ті положення, що стосуються:

- 1) аналізу історичних наукових джерел, визначень «принципи права» (сторінки 231-233 дисертації);
- 2) підходу здобувача до визначення змісту та класифікації принципів кримінально-виконавчої політики (сторінки 238 -250);

3) виділенню автором принципів формування та реалізації кримінально-виконавчої політики України (сторінка 252).

У підрозділі 3.3. дисертації «Реалізація кримінально-виконавчої політики в процесі забезпечення виконання покарань» (сторінки 254-280) у цьому сенсі, як найбільш обґрунтовані та теоретично і практично значущі, є наступні положення, що стосуються, зокрема: проблем розробки та прийняття Пенітенціарного кодексу України (сторінки 257-258); особливостей функціонування кримінально-виконавчої системи України (сторінки 260-261); аналізу автором завдань кримінально-виконавчого законодавства (сторінки 272-280); ін.

Немало аналогічних позитивних результатів даного дослідження знайшли своє відображення й у підрозділі 3.4. «Реалізація кримінально-виконавчої політики в процесі забезпечення запобігання злочинності» (сторінки 280-288), а саме:

1) проведений автором аналіз наукових праць, які безпосередньо стосуються запобіжної діяльності (сторінки 281 — 282);

2) пропозиції автора про необхідність удосконалення кримінально-виконавчої політики щодо диференційованих категорій засуджених (жінок, неповнолітніх, осіб, засуджених до довічного позбавлення волі) (сторінка 284);

3) визначення здобувачем специфіки запобігання злочинності в органах та установах виконання покарань та обґрунтування включення до системи суб'єктів запобігання злочинам органів пробацій (сторінка 283);

4) пропозицію здобувача щодо постійного моніторингу кримінологічної професійної компетентності персоналу оперативних підрозділів (сторінка 287).

Як показали результати аналізу змісту даної дисертації ряд важливих у теоретичному та практичному аспектах положень є й в розділі 4 «Галузеві та міжгалузеві засади функціонування кримінально-виконавчої системи України», у свою чергу, складається з трьох підрозділів (сторінка 292-369). Зокрема, у підрозділі 4.1. «Місце та роль кримінально-виконавчої системи в механізмі держави» (сторінки 292-316), до таких можна віднести ті положення, що стосуються: співвідношення понять «державний апарат» і «державний

механізм» та авторської позиції з цього приводу (сторінки 293-298); висновку здобувача про належність кримінально-виконавчої системи та наявні у структурі служби до спеціалізованих керованих соціальних систем із визначеними ієрархічними зв'язками (сторінка 301); місце кримінально-виконавчої системи в суспільстві та механізмі держави (сторінки 305-306); ролі кримінально-виконавчих установ в механізмі держави (сторінка 312); висновки автора щодо ролі ознак кримінально-виконавчої системи (сторінки 315-316).

У свою чергу, в підрозділі 4.2. «Взаємодія органів та установ кримінально-виконавчої системи з іншими державними органами і громадськими організаціями» (сторінки 316-369), у цьому контексті (як найбільш важливі та цінні), можна вважати такі положення даної дисертації:

1) проведений автором аналіз наукових праць з означеної проблематики (сторінки 317-319), про своєрідну систему правової взаємодії органів і установ виконання покарань з державними органами і недержавними організаціями, у якій кожний із взаємозалежних елементів виконує свої функції, що сприяють досягненню загальної мети, визначеної в ст. 1 КВК України (сторінки 322-327);

2) визначені здобувачем напрями взаємодії органів пробації з іншими державними органами і громадськими організаціями (сторінка 333-336);

3) запропонована дисертантом нова редакція ст. 104 КВК України «Оперативно-розшукова діяльність в органах і установах виконання покарань, слідчих ізоляторах» (сторінки 331-332);

4) науково обґрунтовані шляхи підвищення ефективності взаємодії органів та установ виконання покарань із спостережними комісіями (сторінки 342-343).

У підрозділі 4.3. «Оцінка ефективності функціонування кримінально-виконавчої системи» (сторінки 345-366) до положень, що мають особливе теоретико-прикладне значення, можна віднести ті із них, що стосуються: відмінності поняття «ефективність кримінально-виконавчої системи» та поняття «ефективність», у цілому (сторінки 346-347, 352); критеріїв ефективності діяльності по запобіганню рецидивної злочинності (сторінки 355-357); системи

виведених дисертантом показників ефективності (сторінка 364); вимог кримінологічного прогнозування у виправних колоніях (сторінка 365).

Важливим результатом даного дисертаційного дослідження можна вважати й розроблену О.О. Шкутою теоретико-концептуальну модель розвитку пенітенціарної системи України (сторінки 454-472).

У цілому, витікають із змісту дослідження та відповідають формальним вимогам МОН України, що пред'являються до дисертаційних розробок й висновки по цій роботі (сторінки 370-378), а також список використаних джерел (сторінки 379-442).

Додатки до дисертації (сторінки 443-482) у повній мірі кореспондуються із її змістом та ґрунтуються на добутих особисто автором емпіричних даних.

Повністю по змісту співпадає із дисертацією й автореферат цієї роботи, який опубліковано на 38 аркушах та по формі відповідає вимогам МОН України.

Поряд з цим, у дисертації О.О. Шкути є ряд висновків, пропозицій і положень, що носять дискусійний характер та потребують додаткової аргументації здобувача у ході захисту, а саме:

1. У ході дослідження автор допустив й ряд «тактичних» прорахунків, а саме: визначивши у змісті дисертації (сторінки 2-3) 12 підрозділів, тобто головних проблем для розробки, здобувач, у той самий час, поставив для дослідження 14 завдань (сторінки 9-10), сформулював 25 елементів наукової новизни (сторінки 12-19) та 14 загальних висновків (сторінки 370-378).

Такі ж помилки допустив О.О. Шкута й при формулюванні висновків по розділах дисертації (зокрема, при наявних у розділі 1 трьох підрозділах є 8 висновків (сторінки 120-123); у розділі 2 – відповідно два підрозділи та 6 висновків (сторінки 201-202); у розділі 3 – чотири підрозділи та 7 висновків (сторінки 289-291); у розділі 4 – підрозділів три, а висновків 10 (сторінки 366-369)).

У цьому ж контексті можна не погодитись з визначенням дисертантом об'єкта дослідження (сторінка 9 автореферату); відсутності акта впровадження результатів даної наукової розробки у законотворчу діяльність, хоча пропозицій

автора у цьому контексті достатньо; технічні недоліки (зокрема, вживання по тексту дисертації словосполучення «міськрайоргани внутрішніх справ» (сторінка 360), «працівників міліції» (сторінка 351), «тюремний персонал» (сторінка 351), ін.

До технічних прорахунків у цій роботі можна віднести також вживання автором у тексті слова «працівники», коли в Законі України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» (ст. 14) закріплено термін «персонал» та визначені його види (сторінки 103, 150, ін.).

Все це свідчить про те, що здобувач дещо довільно (формально, абстрактно тощо) підходить до оцінки своїх результатів дослідження та знижує таким чином в цілому їх значення як для теорії, так і для кримінально-виконавчої практики.

2. На сторінці 351 дисертації здобувач обґрунтовує так званий широкий зміст терміну «законодавство», включаючи у нього й відомчі нормативно-правові акти, що не відповідає вимогам рішення Конституційного суду України від 9 липня 1998 року (справа про офіційне тлумачення терміну «законодавство»), яке не відносить підзаконні правові джерела до чинного законодавства. Такий підхід суперечить і п.14 ч.1 ст. 92 Конституції України, відповідно до якого діяльність органів та установ виконання покарань визначається виключно законами.

Більш того, такий підхід є хибним і з огляду «кривавої» історії діяльності кримінально-виконавчої системи СРСР у ХХ столітті (30-40 –х роках), коли на підставі рішень так званих «трійок», наказів керівництва НКВС чи інших посадових осіб цієї системи грубо та цинічно порушувались права і свободи засуджених та їх родин.

У сьогоднішні, якщо ми і надалі будемо відносити відомчі нормативно-правові акти до кримінально-виконавчого законодавства України (а, це суперечить ст. 8, ч. 2 ст. 19, ч. 3 ст. 63, п. 14 ч. 1 ст. 92 Конституції України, ст. 2 КВК), то це не тільки не блокує, нейтралізує, усуне тощо рецидивні прояви «репресивної машини» минулого у сьогоднішній кримінально-виконавчій діяльності, що мають місце у виді злочинів, які вчиняються персоналом ДКВС

України (убивства та нанесення тілесних ушкоджень засудженим, їх катування та інше нелюдське або таке, що принижує гідність поводження тощо) та засудженими щодо один одного, але й залишить живильне середовище для рецидивної злочинності, в цілому, в Україні, у виді так званої злочинної субкультури та організованого протиправного супротиву злочинного співтовариства державі і суспільству, а також адміністрації органів та установ виконання покарань.

3. На сторінках 78-79 дисертації (підрозділ 1.3.) здобувач піддав критиці та помилково зрозумів пропозиції авторів колективної монографії «Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній», підготовленої та опублікованої у 2011 році за загальною редакцією доктора юридичних наук, професора, член-кореспондента НАПрН України В.В. Коваленка, а саме: вчені обґрунтували необхідність не виключення оперативних підрозділів ДКВС України із ст. 5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», а видозміни цієї правової норми шляхом виключення словосполучення «оперативні підрозділи ДПтС України» (а, це тільки: внутрішня безпека та управління оперативної служби центрального органу виконавчої влади у сфері виконання покарань) та запропонували доповнити ст. 5 словосполученням «оперативні підрозділи органів та установ виконання покарань», що відповідає дійсності, реальній практиці та логіці побудови системних норм і підходів до їх закріплення у нормативно-правових актах.

4. На сторінках 70-72 дисертації (підрозділ 1.2.) здобувач веде мову та піддає аналізу такі використані у роботі методи дослідження, як: діахронне, синхронне, бінарне та мультипорівняння; макро-, мікро та інституціональне порівняння; т. ін.), проте, в авторефераті про це не говорить ні слова (сторінки 4-5 автореферата).

Така позиція є також не безспірною, позаяк, без сумніву, знижує теоретичний рівень проведеного дослідження в очах тих вчених, які не знайомились, зокрема, в цілому, із змістом дисертації.

5. У підрозділі 1.2. (сторінки 55-77), як, зокрема, у цілому в дисертації, здобувач вчиняє невдалу спробу, з точки зору соціально-правової природи цих понять, висвітлити зміст «кримінально-виконавчої системи» через зміст «пенітенціарної системи», якої, в принципі, в Україні досі не було та й не має на сьогодні.

Якщо виходити з етимологічного значення слова «система» (яке, до речі, автор теж піддав аналізу в роботі), то про пенітенціарну систему можна говорити лише умовно (абстрактно), враховуючи, що є тільки спроби в Україні на доктринальному рівні (І.Г. Богатирьов, В.М. Синьов, В.М. Климов, Г.П. Радов, ін.) сформулювати зміст пенітенціарної політики.

У свою чергу, для системи це недостатньо, позаяк на сьогодні відсутнє пенітенціарне законодавство, пенітенціарний персонал, пенітенціарні установи тощо.

Виходячи з цього, дисертанту варто було б обґрунтувати в роботі, що ж має вибрати на сьогодні Україна, реформуючи ДКВС України та розробити не тільки теоретичну модель розвитку пенітенціарної системи України (додаток Д), але й Концепцію розвитку кримінально-виконавчої системи України, що відповідає змісту предмета даного дослідження.

Натомість, всупереч конституційним положенням, зокрема п. 14 ч. 1 ст. 92 Основного закону України, зазначене відомство «узурпувало» управління сферою виконання покарань, а потім взагалі включило органи та установи виконання покарань, крім ДПтС України, у свою структуру.

Цей правовий абсурд та, одночасно, правовий нігілізм і прецедент не тільки створив свавільні умови для захоплення влади окремими відомствами (як от: Міністр внутрішніх справ від координації дій Державною прикордонною службою, Державною службою з надзвичайних ситуацій, Національною гвардією перейшов до повного управління та підпорядкування їх системі МВС України, хоча Закон України «Про органи внутрішніх справ» ще у червні 2015 року заветований Президентом України), але й привів до критичної ситуації в ДКВС України: підвищення рівня злочинності та правопорушень, що вчиняються засудженими і персоналом органів та установ виконання покарань;

дефіциту кваліфікованих кадрів; зниження рівня взаємодії ДКВС України з іншими державними органами та громадськими організаціями.

Виходячи з цього, автору варто було б, зокрема, в розділі 3 дисертації висловити свою точку зору з цього приводу та запропонувати варіанти запобігання узурпаційним діям у сфері державного управління України з боку окремих політиків та відомств, у цілому.

6. На сторінці 57 дисертації (підрозділ 1.2.) автор зробив дещо категоричний висновок про те, що правове забезпечення функціонування кримінально-виконавчої системи України сьогодні є однією з найменш розроблених сфер, не пояснивши при цьому, з яких підстав він сформулював таке бачення даної ситуації.

Принагідно хочу нагадати здобувачу, що жодна дисертація дослідження, включаючи сферу виконання покарань (а їх за часи незалежності захищено більше 50-ти), не обходиться без аналізу правових засад кримінально-виконавчої діяльності, позаяк саме від їх наявності та ефективності реалізації на практиці залежить у цілому правопорядок у кримінально-виконавчій системі у цілому та в конкретному органі чи установі виконання покарань, зокрема.

Разом з тим, не дивлячись на зазначені зауваження, варто зазначити, що вони носять теоретико-пізнавальний та рекомендаційний характер і суттєвого впливу на отримані в ході даного дослідження результати не мають.

Висновок: дисертація **Шкути Олега Олеговича** «Теоретико-прикладні засади функціонування кримінально-виконавчої системи України», яку він подав на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право є завершеним особистим рукописом здобувача, що, в цілому, відповідає вимогам МОН України, які пред'являються до такого виду наукових розробок та п.п. 9, 10, 12, 13, 14 Порядку присудження наукових ступенів, що затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013

року №567 (з відповідними змінами від 27 липня 2016 року.
№567), а її автор заслуговує присудження йому наукового
ступеня доктора юридичних наук по обраній спеціальності
12.00.08.

Офіційний опонент,

Проректор з навчально-методичної
роботи ПВНЗ “Міжнародний
економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем’янчука”,
доктор юридичних наук, професор
«23» 10 2018 р.

О.Г. Колб

